

Un bărbat al rugăciunii

Atât în Vechiul Testament cât și în Noul Testament găsim o mulțime de rugăciuni, pe care le-au rostit bărbații sfinți ai lui Dumnezeu. Printre rugăciunile cele mai importante, notate pe paginile sfinte ale Bibliei, sunt și rugăciunile rostite de apostolul Pavel ca întemnițat în lanțuri – rugăciuni, care s-au înălțat spre Dumnezeu atât pentru credincioși singurari cât și pentru grupe de credincioși. Chiar dacă forțe și autorități rele au fost în stare să lege cu lanțuri pe marele apostol, totuși duhul lui nu a fost legat. Lanțurile de fier nu au putut să interzică sau să reducă părtășia lui cu Domnul lui și cu Dumnezeuul lui. Ce învățături spirituale prețioase ne sunt date în rugăciunile acelor sfinți și în mod deosebit în cele ale apostolului Pavel!

Slujba apostolului Pavel nu consta numai în predicarea Evangheliei, în îndemnare și învățătură; el nu se epuiza în înființarea de adunări și în grijile pentru adunările din diverse locuri. Pavel a fost în primul rând și înainte de toate un om al rugăciunii!

Tocmai rugăciunea a fost prima dovadă a întoarcerii lui la Domnul: »Iată, el se roagă« (Faptele Apostolilor 9,11). Viața lui a constat în cea mai mare parte din rugăciune. Nu este în aceasta o învățătură profundă pentru noi? Nu ne arată acest bărbat al rugăciunii atât în viața sa cât și în scrisorile sale, că noi trebuie să ne rugăm tot timpul, și aceasta nu numai pentru noi, ci și pentru toți sfinții în parte și în general, da, »pentru toți oamenii« (1 Timotei 2,1-2)?

Scrisoarea care ne stă în față conține două rugăciuni. Prima o găsim în capitolul nostru în versetele 15 până la 23, cea de-a doua în capitolul 3,14-19.

Am observat la studiul versetului 3 al capitolului nostru, că Dumnezeu – preamărit să-I fie Numele! – este »Dumnezeul Domnului nostru Isus Hristos«, dar totodată și »Tatăl« Domnului nostru Isus Hristos. Aici vedem, că aceste două rugăciuni sunt legate între ele prin această legătură dublă. Prima rugăciune este înălțată spre »Dumnezeul Domnului nostru Isus Hristos« (versetul 17), cea de-a doua spre »Tatăl Domnului nostru Isus Hristos« (capitolul 3,14). Aceste două rugăciuni sunt adresate lui Dumnezeu, Tatăl, cu care Domnul Isus stă în legătură sub aspect dublu: în prima rugăciune Îl vedem (pe Hristos) ca Fiu al Omului, care vorbește despre Dumnezeu ca »Dumnezeul Meu« (compară cu Matei 27,46; Ioan 20,17); în timp ce în a doua rugăciune Îl vedem ca singurul Fiul veșnic în legătura Lui unică în felul ei cu »Tatăl Său« (compară cu Ioan 20,17; 1,18).

Credință și dragoste

Versetele 15-16: »De aceea și eu, auzind de credința în Domnul Isus care este în voi și de dragostea voastră față de toți sfinții, nu încetez să mulțumesc pentru voi, amintind de voi în rugăciunile mele,«

Duhul Sfânt l-a călăuzit pe Pavel în legătură cu hotărârile lui Dumnezeu (aceasta înseamnă, ale Tatălui, Fiului și Duhului Sfânt) să ne facă clar cunoscut în versetele anterioare (versetele 3-14) adevărurile și gândurile divine referitoare la mântuirea și binecuvântarea omului.

Aceste adevăruri minunate au umplut inima apostolului cu mulțumire față de Dumnezeu, în mod deosebit când el a auzit de credința acelor credincioși și de dragostea lor față de toți sfinții.

Este desăvârșit de clar și evident, că numai Domnul Isus Hristos este ținta și subiectul credinței. Apostolul a auzit de credința lor în Domnul Isus, și cu toate că credința este o forță care lucrează în ascuns, care leagă inima cu Hristos, ea are totuși un glas audibil.

Despre credincioșii din Tesalonic se spune, că ei au devenit un exemplu pentru toți credincioșii din Macedonia și Ahaia, deoarece în acele localități se vorbea despre credința lor (1 Tesaloniceni 1,7-8). Așa cum Persoana Domnului Isus este subiectul și ținta credinței, tot așa El este și subiectul și ținta dragostei »față de toți sfinții«. Acolo unde găsim credință adevărată în Domnul Isus, acolo găsim și dragoste adevărată față de toți sfinții. Da, dragostea față de sfinți este una din

dovezile cele mai deosebite ale credinței adevărate și ale nașterii din nou. Dragostea este rodul divin al credinței adevărate în Hristos; »Știm că am trecut din moarte la viață, pentru că îi iubim pe frați« (1 Ioan 3,14).

Este de o deosebită importanță să înțelegem toată dimensiunea expresiei »dragoste față de toți sfinții«, căci există pericolul, ca dragostea noastră să se limiteze numai la frații care au aceleași păreri ca noi, aceleași sentimente și simpatii ca și noi; sau să iubim numai pe aceia care sunt deopotrivă cu inteligența noastră, cu starea noastră socială sau chiar materială. Desigur aceasta nu este dragostea »față de toți sfinții«, este mai degrabă dragoste față de noi înșine decât față de sfinți.

Prin natura noastră ne simțim mai mult atrași spre aceia care gândesc la fel ca noi, decât atrași de aceia care au alte obiceiuri decât noi, care dau naștere în noi la încercări și antipatii. Fie ca noi să fim caracterizați de felul de gândire al lui Hristos, prin aceea că iubim pe »toți sfinții«, deoarece și El îi iubește.

Deci cu toate că noi ca credincioși în Domnul Isus trebuie să iubim pe toți sfinții, aceasta nu înseamnă însă dragoste cu prețul adevărului lui Dumnezeu.

Dacă în mijlocul credincioșilor răul devine vizibil, în învățatură sau în umblarea practică, noi suntem chemați să judecăm acest rău în duhul dragostei și să-l condamnăm. Nicidecum sub pretextul dragostei nu trebuie să-l tolerăm sau să-l bagatelizăm. Dragoste cu prețul adevărului divin aduce pagubă Numelui și gloriei lui Hristos.

Chiar și Ioan, apostolul iubirii, care mereu ne îndeamnă să ne iubim unii pe alții și să primim pe toți credincioșii fideli (3 Ioan 8), ne îndeamnă și, să nu primim în casele noastre pe cei care aduc rătăcirii și nu rămân în învățătura lui Hristos, și nici măcar să nu-i salutăm, »căci cine îl salută, ia parte la lucrările lui rele« (2 Ioan 9-11). De aceea toți credincioșii trebuie să iubească mai întâi pe Domnul și apoi pe toți sfinții, din pricina Domnului.

Duhul înțelepciunii și descoperirii

Versetul 17: »ca Dumnezeu Domnului nostru Isus Hristos, Tatăl gloriei, să vă dea Duhul de înțelepciune și de descoperire în cunoașterea Lui,«

Cuvintele acestei rugăciuni sunt adresate »Dumnezeului Domnului nostru Isus Hristos«. Hristos, Fiul lui Dumnezeu din veșnicie, a devenit Om, pentru ca Om să înfăptuiască lucrarea de mântuire prin jertfa Sa pe cruce. Ca Om, Dumnezeu a devenit Dumnezeu »Său«. Însă în același timp El este singurul Fiu al lui Dumnezeu, și Dumnezeu, Tatăl, este Tatăl Lui din veșnicie în veșnicie.

Dumnezeul Domnului nostru Isus Hristos este numit aici »Tatăl gloriei«, deoarece El este originea și izvorul oricărei glorie. Toate binecuvântările noastre cerești își au originea în El, și ele sunt spre »gloria« Sa. Așa cum El este Tatăl gloriei, tot așa El este și »Tatăl luminilor« (Iacov 1,17), »Tatăl duhurilor« (Evrei 12,9) și »Tatăl îndurărilor« (2 Corinteni 1,3).

El este și »Dumnezeul oricărei mângâieri« (2 Corinteni 1,3), »Dumnezeul păcii« (Filipeni 4,9; Evrei 13,20; Romani 15,33; 16,20), »Dumnezeul oricărui har« (1 Petru 5,10), »Dumnezeul nădejzii« (Romani 15,13) și »Dumnezeul răbdării și al mângâierii« (Romani 15,5).

Ce plinătate de bucurie adevărată ne-a fost dată în Dumnezeu și Tatăl nostru prin preaslăvitul nostru Domn Isus Hristos, în care noi posedăm toate aceste binecuvântări minunate! Numelui Său minunat și binecuvântat să-I fie toată lauda și gloria din veșnicie în veșnicie! Amin.

Deci prima rugămintă, pe care apostolul o amintește în rugăciunea sa, este, »ca El să vă dea Duhul de înțelepciune și de descoperire în cunoașterea Lui Însuși«. Înțelesul aici nu este ca Dumnezeu să le dea Duhul Sfânt, căci ei Îl posedau deja și au fost pecetluiți cu El pentru ziua răscumpărării (capitolul 1,13; 4,30). Orice credincios adevărat a primit darul Duhului Sfânt; dar

este dorința lui Dumnezeu, să ne dea înțelepciune prin Duhul Sfânt, pentru ca noi să înțelegem revelațiile divine ale Cuvântului Său sfânt și să le practicăm.

Toată Scriptura ne-a fost dată de Dumnezeu, însă omul natural nu este în stare să primească ce ne face cunoscut Duhul lui Dumnezeu în Cuvântul Său (1 Corinteni 2,10.14). Dar credinciosului, în care locuiește Duhul Sfânt, îi este dată înțelepciunea și cunoașterea, pentru ca el să poată înțelege ce îi descopere Cuvântul lui Dumnezeu.

Este imposibil să înțelegi Cuvântul lui Dumnezeu; numai dacă Duhul Sfânt al lui Dumnezeu ne luminează duhul nostru, atunci Îl vom înțelege. După învierea Sa dintre cei morți, Hristos a dat ucenicilor Săi aceste două lucruri: El »le-a deschis mintea, ca să înțeleagă Scripturile« (Luca 24,45), și El »le-a deschis Scripturile« (Luca 24,32). Așa ne este nouă descoperit prin Duhul »descoperirii« adevărul lui Dumnezeu, Cuvântul Său sfânt, în timp ce prin Duhul înțelepciunii duhul nostru este luminat, ni se deschide mintea, pentru ca noi să putem înțelege acest adevăr divin.

Preamărit să-i fie Numele, că El ne-a dat »Duhul adevărului și descoperirii«, pentru ca noi să obținem o înțelegere mai profundă și să creștem în cunoașterea lui Dumnezeu, a Tatălui și a Domnului Isus Hristos (compară cu Ioan 16,14)!

Nădejdea chemării Sale

Versetul 18: »luminând ochii inimii voastre, ca să știți ce este speranța chemării Lui, ce este bogăția gloriei moștenirii Lui în sfinți«

Apostolul continuă rugăciunea lui pentru sfinți și spune: »luminând ochii inimii voastre ...«. Aceasta înseamnă, că noi, așa cum cu inima am crezut în Hristos (»deoarece cu inima se crede spre dreptate«, Romani 10,10), tot așa cu inima trebuie să intrăm în adevărurile și binecuvântările datorate de Domnul Isus și să ne bucurăm de ele cu inima; căci numai cu mintea nu putem savura nimic din Domnul Isus și nici nu putem avea o părtășie adâncă și vie cu El. Numai cu inima suntem cu adevărat în stare să ne bucurăm de ceea ce Dumnezeu ne-a dăruit ca bogății și gloriei în Hristos Isus, despre care omul natural nu poate avea nici o înțelegere, oricât de inteligent ar fi el.

Apostolul se roagă să li se lumineze ochii inimii, ca să poată înțelege trei lucruri de bază:

Întâi: »ca să știți ce este speranța chemării Lui«.

Dumnezeu – preamărit să-I fie Numele! – ne-a chemat cu o »chemare cerească« (2 Timotei 1,9) și prin harul Său am devenit »tovarăși ai chemării cerești« (Evrei 3,1); aceasta este »chemarea de sus a lui Dumnezeu în Hristos Isus« (Filipeni 3,14). Ah, ce bogăție a harului Său!

În această chemare minunată Dumnezeu nu a ales pe cei înțelepți, pe cei puternici, pe cei nobili, ci »lucrurile nebune ale lumii, ca să facă de rușine pe cei înțelepți« (1 Corinteni 1,27). »Speranța chemării Lui« este, că într-o zi, care nu mai este departe, vom fi ca Domnul Isus Hristos și Îl vom vedea, »așa cum este«. Această chemare ne dă nădejde, care nu poate înșela.

Efectul practic al acestei nădejdi minunate, să fim la Isus și să fim ca El, va fi atunci, că inimile noastre se vor despărți de lume și de lucrurile ei, ca să trăim o viață sfântă, »și oricine are speranța aceasta în El se curățește, după cum El este curat« (1 Ioan 3,3).

Aceasta este speranța tuturor copiilor lui Dumnezeu, că El vine curând și va lua la Sine pe toți ai Săi, pentru ca ei să fie pentru totdeauna la El. Amin, vino Doamne Isus!

Bogăția slavei moștenirii Sale

În al doilea rând: »ce este bogăția gloriei moștenirii Lui în sfinți«.

Am vorbit mai înainte de »bogăția harului Său« (versetul 7), însă aici este vorba de »bogăția gloriei Lui«. În momentul de față ne bucurăm de bogăția harului Său, dar în curând vom primi bogăția gloriei Sale, când ne vom pune mâinile pe moștenirea minunată și ne vom bucura cu o bucurie veșnică.

Subiectul acestei părți a rugăciunii apostolului este »moștenirea«. Apostolul dorește, ca credincioșii să cunoască bogăția gloriei moștenirii și să crească în această cunoaștere.

Este de importanță mare, să înțelegem ce vrea să spună apostolul, când zice: »bogăția gloriei moștenirii Lui în sfinți«. Unii comentatori cred, că sfinții însăși sunt această moștenire bogată și minunată a lui Dumnezeu. Dar nu acesta este gândul apostolului sau mai bine zis al Duhului Sfânt. Înțelesul acestei expresii este mai degrabă, că Dumnezeu, când toate lucrurile din cer și de pe pământ vor fi aduse sub domnia și autoritatea lui Hristos și a sfinților Lui uniți cu El, va intra atunci în posesiunea moștenirii Sale minunate, și anume în ai Săi, care au fost mântuiți prin harul Său și prin puterea Sa au fost aduși pe culmea cea mai înaltă a gloriei și binecuvântării. Aceasta va fi partea noastră minunată și partea minunată a lui Dumnezeu – partea noastră, să fim acolo, și partea Lui, să ne aibă acolo.

Așa cum în zilele de odinioară țara Canaan era moștenirea lui Dumnezeu și El, ca s-o ia în posesiune, nu a apărut personal și cu putere divină, ci a folosit pe vechiul Lui popor al legământului, tot așa în curând El va lua în posesiune moștenirea Sa, la arătarea lui Hristos în sfinții Săi, care vor domni împreună cu El.

Cine ar putea să înțeleagă mărimea părții cuvenite nouă în această glorie? Ce bogată, ce minunată va fi partea cuvenită nouă în această moștenire! Când Hristos va reveni, ca să ia în posesiune împărăția Sa minunată, noi vom fi părtași împreună cu El la guvernarea Lui binecuvântată și fericită. Noi vom vedea fața Lui, Îl vom vedea, așa cum este și vom ședea cu El pe tronul Său. – Aceasta este deci bogăția gloriei moștenirii Sale în sfinți, pe care el dorește ca noi s-o cunoaștem.

Nu citim niciunde în Noul Testament, că sfinții constituie în ei înșiși moștenirea lui Dumnezeu; dimpotrivă, ei sunt »moștenitori ai lui Dumnezeu și moștenitori împreună cu Hristos« (Romani 8,17). Credincioșii nu pot moșteni și în același timp să constituie și moștenirea. Dumnezeu dorește în bunătatea Sa, ca întreaga creație să se bucure de binecuvântările și de fericirea de sub domnia lui Hristos. Însă noi am primit partea cea mai mare la bogăția gloriei moștenirii Lui. Numelui Lui să-I fie lauda, gloria și onoarea!

Nemărginita mărime a puterii Lui

Versetele 10-20: »și ce este nemărginita mărime a puterii Lui față de noi, care credem, după lucrarea puterii tăriei Lui, care a lucrat în Hristos, înviindu-L dintre morți, și L-a așezat la dreapta Sa, în cele cerești«

În al treilea rând: Avem aici al treilea subiect al rugăciunii apostolului pentru credincioși: el se roagă, ca ei să poată ști, care este nemărginita mărime a puterii Lui față de noi, care credem, această putere, care s-a văzut în învierea lui Hristos dintre morți.

Desigur este adevărat, că puterea lui Dumnezeu se descoperă și în mărimea creației, că puterea Sa s-a văzut și la Marea Roșie, când El a despărțit apele și ei au trecut ca pe uscat, atunci când El a scos poporul Său din Egipt cu mână tare și cu braț puternic.

Dar aici Duhul Sfânt nu ne îndreaptă privirea spre ceva de felul acesta, ci El ne îndreaptă toată atenția spre mărimea covârșitoare a puterii Sale, care s-a arătat în învierea lui Hristos dintre morți – în învierea Sa, nu în întruparea Sa, și nici în răstignirea Sa, cu toate că acestea erau

desigur absolut necesare. Știm că fără răstignire ar fi fost rămas imposibil pentru Dumnezeu să ne ierte păcatele, să ne dea viața veșnică și să ne binecuvânteze cu tot felul de binecuvântări duhovnicești în locurile cerești în Hristos. Dar mărimea covârșitoare a puterii Sale S-a dovedit în învierea lui Hristos dintre morți. Domnul Isus »a fost răstignit în slăbiciune« (2 Corinteni 13,4). La cruce El a fost sub judecata lui Dumnezeu; acolo El a fost și subiectul disprețului și batjocorii poporului; dar învierea Lui a pus capăt pentru eternitate la toate acestea.

Învierea este triumful asupra slăbiciunii, în care El a fost văzut la cruce, când El, Cel curat, Cel fără pată, Cel desăvârșit, a purtat păcatele noastre în trupul Său pe lemn. Așa cum El a glorificat în chip desăvârșit pe Dumnezeu, tot așa Dumnezeu L-a glorificat, atunci când El L-a înviat dintre morți și L-a așezat la dreapta Sa în locurile cerești.

Această mărime nemărginită a puterii Sale este »față de noi«, aceasta înseamnă cu privire la noi, credincioșii. Puterea, care ne-a fost descoperită pentru eliberarea și mântuirea noastră din robia lui Satan, care ne-a făcut sfinți și fără cusur înaintea Lui, era aceeași putere, care L-a înviat pe Hristos dintre morți și L-a așezat la dreapta Sa în locurile cerești.

I-a venit vreodată vreunui om gândul, că puterea, care s-a descoperit în creație, a fost descoperită spre binele credincioșilor? Poate mintea naturală să înțeleagă aceasta? Și totuși este un fapt, că noi avem o putere care depășește chiar și toate lucrurile descoperite în creație. Cu alte cuvinte, noi avem aceeași putere care s-a văzut în învierea lui Hristos dintre morți »după lucrarea puterii tăriei Lui, care a lucrat în Hristos, înviindu-L dintre morți, și L-a așezat la dreapta Sa, în cele cerești«.

Puterea a fost descoperită cu privire la noi și ne-a fost asigurată clar prin Cuvântul lui Dumnezeu. Dacă aceasta este realitate, cum se face atunci, că noi suntem încă așa de slabi? De ce ne plângem de indolență spirituală? Numai din cauză că cunoașterea noastră este superficială și nu a prins rădăcini adânci în viața noastră! Noi nu cunoaștem în măsura care trebuie mărimea nemărginită a puterii Sale față de noi, care credem. Mulți copii ai lui Dumnezeu n-au fost învățați niciodată despre această putere uimitoare și nici n-au auzit niciodată ceva despre ea; dar chiar și aceia, care cunosc acest adevăr și au fost învățați în privința aceasta, nu toți și-au însușit-o cu adevărat și nu toți se bucură de ea în mod practic.

Cunoașterea teoretică a acestui adevăr este una; dar practicarea lui și experiența este cu totul altceva. Însă Dumnezeu dorește, ca noi să avem parte totdeauna de mărimea nemărginită a puterii Sale și să creștem în ea, și aceasta nu numai în zilele cu încercări și greutăți multe, ci întotdeauna și în orice detaliu al vieții noastre zilnice. Realizarea mărimii nemărginite a puterii Sale față de noi, care credem, este cea care umple inimile noastre cu liniște și pace.

Era imposibil, ca vreun credincios să poată cunoaște acțiunea acestei puteri înaintea învierii lui Hristos dintre morți; această putere este deci pentru noi credincioșii Noului Testament, cei care am crezut, după moartea și învierea Domnului Isus.

O, cititor credincios, gândește-te, că mărimea puterii care ne stă la dispoziție este aceeași care a lucrat și în Hristos, când El a înviat dintre morți și S-a așezat la dreapta Tatălui Său în locurile cerești. Este boala multor credincioși din aceste ultime zile, zilele secetei și indolenței, care face să lipsească realizarea acestui fapt. Cât de deplâns este aceasta! Însă singurul medicament divin de vindecare este Persoana binecuvântată a Domnului Isus. Dacă inimile și sentimentele noastre își găsesc punctul central în El, dacă ochii credinței noastre sunt îndreptați numai spre El, atunci vom experimenta practic »puterea învierii Lui«. În toate împrejurările vieții noastre zilnice vom experimenta aceeași putere, care L-a înviat pe El dintre morți, dacă tot timpul vom umbla și vom înainta în părtășie intimă cu El.

Domnul a coborât în părțile de jos ale pământului, în mormânt. Părea că Satan și cetele lui au biruit; și ei s-au bucurat, când L-au văzut sub puterea morții. Dar Dumnezeu L-a înviat dintre morți și L-a așezat la dreapta Sa în locurile cerești. Acolo în înălțimea cea mai înaltă a gloriei Își are El acum locul ca Fiu al Omului glorificat. Dar ceea ce apostolul vrea să ne prezinte aici în mod deosebit este, că puterea, care a lucrat toate acestea în Domnul Isus, este aceeași, care

lucrează și astăzi în noi, cei care credem, și anume va lucra atâta timp cât noi nu împiedicăm activitatea ei în noi prin simpatie față de lucrurile lumii acesteia.

Să fim treji în această privință și să nu începem din nou să ne plângem că nu avem putere să învingem o ispită sau alta, sau un păcat sau altul, care vin asupra noastră.

Înălțat peste toate

Versetul 21: »mai presus de orice stăpânire și autoritate și putere și domnie și de orice nume care este numit, nu numai în veacul acesta, ci și în cel viitor;«

Minunate realități! Că Dumnezeu L-a înviat prin »nemărginita mărime a puterii Lui«, pe Cel care a murit pe cruce și a coborât în mormânt. El, Cel care mai întâi S-a coborât în părțile cele mai de jos ale pământului, este Același cu Cel care S-a înălțat mai presus de toate cerurile. Ce mare este diferența între mormântul, în care a fost pus Domnul Isus, și gloria la care Dumnezeu L-a ridicat! El este acolo ca Om, ca Omul glorificat. El este mai presus de orice creatură, mai presus decât orice ființă înălțată, fie ea înger sau căpetenii ale îngerilor, care nu s-au întinat ca oamenii păcătoși. Dumnezeu L-a așezat la dreapta Sa în locurile cerești mai presus de orice stăpânire și autoritate. În curând aceasta va deveni pe deplin vizibil, când El ca Fiu al Omului va apărea în gloria Sa și toți sfinții împreună cu El (Matei 25,31).

Hristos a fost ascultător până la moarte de cruce. De aceea Dumnezeu L-a înălțat și I-a dat Numele care este mai presus de orice nume (Filipeni 2,8-11). Da, Dumnezeu L-a înălțat și L-a așezat la dreapta Sa în locurile cerești ca Om, și anume, ca singurul om. Poziția Lui sublimă peste toate lucrurile ca Dumnezeu nu este nimic nou. El a fost așa de la început. Dar aici Dumnezeu a înălțat Omul peste toate ființele.

Preamărit să-I fie Numele! El a fost înviat ca Om dintre morți, ca Om glorificat se află acum la dreapta Tatălui, și ca Om El este înălțat acolo »mai presus de orice stăpânire și autoritate«.

Pare necesar să atragem atenția încă o dată asupra adevărului binecuvântat, că nemărginita mărime a puterii lui Dumnezeu, cu care El a înviat pe Hristos dintre morți și L-a așezat la dreapta Sa mai presus de orice stăpânire și autoritate, este aceeași putere care lucrează în noi, cei care credem.

Fie ca cititorul scump să înțeleagă acest adevăr prețios și să se bucure practic de el!

Dat Adunării

Versetele 22-23: »și a pus toate sub picioarele Lui și ca și Cap peste toate L-a dat Adunări, care este Trupul Său, plinătatea care umple totul în toți;«

Să stăm liniștiți pentru un moment și să medităm la aceste revelații divine și binecuvântate! Domnului Isus, pe care Dumnezeu L-a așezat în locurile cerești peste orice creatură văzută și nevăzută, Lui – picioarelor Lui – I-a supus Dumnezeu totul. Însă nu numai aceasta, ci El L-a dat, pe El care este Cap peste toate, Adunării.

Observă, că aici nu se spune, că El a fost făcut „Cap peste Adunare”, ci că El, ca și Cap peste toate »a fost dat Adunării«. Cu alte cuvinte, Adunarea va avea parte împreună cu El de gloria Sa și poziția Sa peste toate lucrurile, ea va avea parte cu El, ca aceea care este Trupul Său, Mireasa Sa, fără să poată fi vreodată despărțită de El.

Dumnezeu a supus toate lucrurile, cele văzute și cele nevăzute, picioarelor Lui. El I-a supus toate, cu o singură excepție, „Adunarea”, al cărei loc nu este »la picioarele Lui«, căci ea este Trupul Lui. Da, este adevărat, El Însuși este partea ei binecuvântată! Și cu toate acestea rămâne marele nostru privilegiu, să ocupăm locul la picioarele Lui. Da, ce onoare, ce privilegiu, să stai la

picioarele Domnului nostru demn de adorare, ca să ascultăm Cuvântul Său și să fim învățați de El! (Luca 10,39-42). Însă locul nostru ca Mireasă a Sa nu este la picioarele Lui, deoarece noi suntem mădulare ale Trupului Lui, din carnea Sa și din oasele Sale (capitolul 5,30).

Preaslăvitul nostru Domn Isus Hristos ocupă ca Omul desăvârșit poziția cea mai înaltă peste toată creația, și El vrea – preamărit să-I fie Numele! – să împartă această glorie cu noi și să ne facă părtași împreună cu El. Aceasta va deveni vizibil realmente înaintea întregii creații. Credinciosul adevărat este un mădular al Trupului lui Hristos. El este deja acum, și nu va fi abia cândva în cer. Deci aceasta ne arată chemarea noastră înaltă, cu care am fost chemați, și ne arată și că Dumnezeu așteaptă din partea noastră o despărțire practică de lumea aceasta, care zace în rău.

Noi suntem proprietatea Lui și mădulare ale Trupului Lui; de aceea El dorește și așteaptă, ca noi să ne îndreptăm inima și sentimentele spre lucrurile de sus, și nu spre lucrurile veacului acesta rău.

Plinătatea lui Hristos

Adunarea este plinătatea lui Hristos. Ca Trup al Lui, care constă din mădulare în parte, ea întregeste totodată pe Hristos, pe Fiul Omului înviat dintre morți.

Ca Fiu al lui Dumnezeu, fără îndoială, El nu are nevoie de nimic. Însă ca Om și Cap al Trupului glorificat El are nevoie de mădularele Sale, are nevoie de Adunare, ca să întregască Trupul.

Era hotărârea veșnică a lui Dumnezeu, ca Hristos ca Omul înviat dintre morți și glorificat să facă părtași ai slavei Sale pe toți cei care odinioară erau păcătoși sărmani, dar care prin harul lui Dumnezeu au ieșit din nenorocirea lor și au devenit una cu Hristos spre glorificarea Lui veșnică!

Ah, gândește-te! Noi, cei care odinioară eram păcătoși pierduți și nu am meritat nimic altceva, decât judecata îngrozitoare a lui Dumnezeu, suntem acum eliberați prin harul Său bogat. Preamărit să-I fie Numele! Însă nu numai aceasta, noi am devenit și mădulare ale trupului lui Hristos, ale acestui Trup care este întregirea Lui, plinătatea Lui ca Om, cu toate că în același timp El este Dumnezeu, »care umple totul în toate«.

Domnul Isus Hristos ca Dumnezeu, ca Creator al tuturor lucrurilor, »umple totul«, căci prin El au fost create toate lucrurile. »Și El este mai înainte de toate și toate se mențin prin El« (Coloseni 1,17). Și ca atare El este văzut și ca susținătorul întregii creații »în toate lucrurile« și ca Acela care are autoritate asupra ei, așa cum citim în Evrei 1,3. »Susținând toate lucrurile prin Cuvântul puterii Lui«. Cu adevărat, cât de prețios este harul mare, pe care l-am primit noi, și cât de mare este responsabilitatea noastră, să prezentăm pe Hristos în viața noastră în această perioadă de timp. Un gând serios! Noi trebuie să revelăm dragostea Lui, harul Lui, sfințenia Lui și ura Lui împotriva păcatului. În afară de aceasta noi trebuie să facem cunoscut compasiunea Lui față de păcătoși și să năzuim să-i conducem pe aceștia la El și la harul Lui bogat. Fără nici o îndoială, noi am fost de aceea lăsați în lumea aceasta, ca să prezentăm și să revelăm dragostea Sa lumii, care L-a lepădat și la răstignit.

Ah, de am fi mișcați și înviorați cu adevărat să înfăptuim așa cum se cuvine marea noastră responsabilitate, atâta timp cât suntem în lumea aceasta, până El va veni!